

1

Benvingut, nouvingut

Érem a classe de Llengua catalana, a mitja tarda, quan va entrar el director. Sempre que ell entrava, nosaltres ens havíem de posar dempeus, encara que algú tingués una cama enguixada, mal de panxa o el cap trencat. Ens havien dit que allò era una mostra de respecte, com fer el senyal de la creu en entrar a l'església, deixar seure les senyores grans a l'autobús o no alçar la veu als pares quan la sopa era calenta i ens escaldàvem.

El senyor director va entrar acompanyat d'algú que semblava que era mort des de feia ja uns quants dies: tenia la pell lilosa i arrossegava els peus. Duia unes ulleres de sol. I això que està prohibit dur ulleres de sol a classe. El senyor director ja ho hauria de saber. Però els primers que incompleixen les regles són els professors.

—Estimats alumnes, avui s'incorpora un nou company. El vostre nou amiguèt ha estat malalt un llarg temps i s'ha hagut de sotmetre a una sèrie d'operacions, de les quals, per sort, ha sortit ben parat.

A què devia referir-se, el senyor director, amb allò de ben parat? Només calia mirar-se'l per veure que aquella no era una afirmació gaire encertada i que n'havia sortit ben rebregat. Tot ell era força escanyolit, sec,

esprimatxat i més paraules que se m'acudeixen i no dic. Duia uns pantalons on haurien pogut encabir-se dues persones i una camisota baldera i bruta que semblava més aviat un drap de cuina.

—Els seus pares —va continuar—, unes excel·lentíssimes persones que van venir a presentar-me els seus respectes —un altre cop la paraula—, són gent que han arribat de l'Europa de l'Est per arrelar-se al

nostre poblet. Han comprat l'antiga Casa dels Penells, on faran vida. Els Izczyzyn —aquí va semblar que quequejava— constitueixen una coneguda família originària de Varsòvia. Donem, per tant, la benvinguda al nostre nou amic —i va revisar una targeta que va treure's de la butxaca— Waldemar Izczyzyn.

I dit això, es va posar a aplaudir. I per no faltar-li al respecte, tots vam aplaudir aquella cosa rara que ens somreia i que semblava que s'hagués de desmanegar d'un moment a l'altre.